

I Corinthe 10:1-2

1 allen gedoopt 2 velen gevallen 3 anderen gered

Gemeente, doopouders,

“Gij, Die de farao met al zijn volk in de Rode Zee verdronken hebt en Uw volk Israel droogvoets daardoor geleid hebt”. Die zin hebben we zojuist nog gehoord. Aan het begin van het gebed van het doopformulier. Waardoor de Heilige Doop beduid, bedoeld werd staat er dan achter. Misschien dat u ooit wel eens hebt gedacht: hoe komt het formulier daar eigenlijk bij, om de Rode Zee te vergelijken met de doop? Nu, dat komt uit I Corinthe 10 kunnen we vaststellen. Want daar maakt de Bijbel die vergelijking. Als Paulus zegt dat heel het volk Israel is gedoopt in Mozes in de wolk en in de zee. Overigens wijst dat wel op de kinderdoop. Zoals heel het volk, ouders en kinderen, door de Rode Zee ging, zo is heel de gemeente, ouders en kinderen, blijkbaar gedoopt.

Maar wat gebeurde er toen? In de Rode Zee. De farao van Egypte werd verdronken met zijn leger. Farao, die machtig was, die het volk achtervolgde en bedreigde en wilde vastzetten in Egypte. Maar God was machtiger. Farao verdronk. En Israel kwam erdoor. Israel ging de zee in en weer uit, maar: droogvoets. Nu ligt de weg naar Kanaan open. God heeft bewezen dat Hij het volk wil brengen in Kanaan. En dat Hij het volk kan brengen in Kanaan. En vanaf dat moment krijgt het volk manna en water. Manna, dag in dag uit. En van tijd tot tijd water uit de steenrots. En dat manna en die steenrots zijn beelden van de Heere Jezus.

Daarvoor was het volk alw gedompeld in de wolk. De wolkkolom. Die boven het volk hing, voor het volk uitging. En heel het volk dompelde in de schaduw. Bewijs dat God met het volk was. De wolk is teken van God Zelf. Dat Hij temidden van het volk is. De weg wijzend en leidend.

Kijk, soms leek het er niet op. Dan liepen ze door de woestijn en was er honger of dorst. Dan viel de weg zwaar en lang. Dan kwamen er vijandige volkeren op hun pad. Maar als ze dan terugdachten aan de Rode Zee, als ze dan keken naar de wolk, dan wisten ze het weer: de HEERE is met ons, de HEERE wil en kan ons in Kanaan brengen.

Zo waren ze gedoopt in Mozes. In de naam van Mozes kun je zeggen. Zoals wij gedoopt worden in de Naam van God. Zelfde voorzetsel. Ze werden gedoopt omdat ze onder Mozes vielen, bij Mozes hoorden. Als God iets zei tegen het volk, ging dat via Mozes. En als het

volk misdreven had dan bad Mozes voor het volk, nam hij het op voor het volk, vroeg hij voor het volk om ontferming. God kwam tot het volk via Mozes, het volk kwam tot God via Mozes. Mozes, de tussen persoon.

1 allen gedoopt

En zoals het volk Israel gedoopt is in de wolk en in de zee zo zijn wij gedoopt in het water van de doop. En dan ligt de nadruk op 'allen'. Vijf keer in vers 1 tot 4. Allen. Allen zoals wij gedoopt zijn. Zo geeft de doop ons aan: de satan is verslagen. Jezus' bloed heeft de duivel overwonnen. God kan ons zalig maken. God wil ons zaligmaken. We komen niet om in de zee van duisternis, onkunde. Een zee waarin miljoenen ondergaan die nooit van God, Jezus, enz horen in hun leven, maar ondergaan in de duisternis. God wil ons zaligmaken. Heeft ons uit die zee gered en verlost. Wij weten van God, het kruis, open graf, vergeving enz. God kan jou zaligmaken, God is gewillig jou zalig te maken. Allen, zovelen als er onder het Woord zijn, gedoopt zijn, zonder onderscheid.

Kan Israel nog terug naar Egypte? Ja, dan moeten ze om de Rode Zee heentrekken op de terugweg. Dat is dwaas. Kun je terug naar het heidendom? Ja, dan moet je geheugen en geweten het zwijgen opleggen. Alles begraven wat je ooit gehoord hebt op christelijke school, gemeente en gezin.

En kijk eens naar Gods tegenwoordigheid. Kijk eens naar de wolk. Kijk eens naar de ambten, naar de Bijbel. God is ons midden. Zijn Heilige Geest is ons als gemeente gegeven. Gedoopt in de Naam van de Heilige Geest. Zijn invloed is er onder ons. Als een kachel in een kamer staat, dan gaan de warmte stralen heel de kamer door. Zo gaan de stralen, de invloeden van de Heilige Geest heel de gemeente door. Die komen naar ons toe. Indrukken, beseffen. Van God en majesteit. Van sterven en eeuwigheid. Van heil en heerlijkheid. Van Gods liefde en genade. God is ons midden en de invloed van de Geest werkt in op ons gevoel en gemoed.

En dat: in Mozes. In Christus. In Christus geheiligd. God komt tot ons via Jezus. Met Zijn beloften. Ik zal u tot Vader zijn, alle kwaad ten beste keren, tot Zoon zijn, wassen van alle zonden, tot Heilige Geest zijn, toeigenen de vernieuwing en vergeving. En Christus bidt: Vader, heb medelijden met hen, spaar ze nog, verdraag ze nog.

God kan en wil ons zaligmaken. De Doop bewijst het. Hij oefent Zijn invloed uit onder ons. In Christus zijn wij geheiligd. Allen, hoofd voor hoofd en hart voor hart. Hier niet beginnen over de uitverkiezing. Hier niet beginnen over de één wel, de ander niet. Nee, God bewijst: Ik kan en wil zaligmaken, u en jullie allen. Hoewel je in zonde ontvangen en

geboren bent, Mij verlaten hebt in Adam, puur vijandig bent en de vloek en eeuwige dood onderworpen. Ik wil je zaligmaken.

Ouders, doopouders, dat uit te stralen. Die gezindheid van God. In verwondering en dankbaarheid. Dat God deze God is. In ons midden met Zijn dag, Zijn dienst, Zijn inzettingen, Zijn Woord. Wat zijn die je dan lief. Je leeft toe naar zijn dag, op zaterdagavond. Heel de week. Je waardeert Zijn Woord. Elke dag. Alles opzij om minstens drie keer aandachtig te onderzoeken. Je ziet de sacramenten als hoogtepunten. Je gezin merkt het als er een doop- of avondmaalszondag aankomt. Daarvoor heb je persoonlijke omgang met de Heere nodig. Gemeenschap met Christus. Liefde van en tot Hem. Om er zo mee om te gaan. Echt zo te beleven. Want anders ga je zuchten en dat merken je kinderen. Als vader zucht omdat het avondmaalsdienst is. Als moeder Bijbel leest en afraffelt. Als vader en moeder er liever niet over praten. Graag de week een dag langer zouden laten duren want ze komen tijd te kort en de zondag korter want hoe kom je die toch door.

Ouders, straalt Gods goedheid af van onze omgang met Gods inzettingen? Ligt er een glans van verwondering over onze omgang met Gods woord en dag? Anders begint het verval bij ons.

God kan en wil ons zaligmaken. Je mag het Hem laten doen en dan is het er. Ja, dat lijkt er niet altijd op. Als dingen tegenzitten dan heb je dat gevoel niet. Als je bidt en de hemel blijft dicht voor je gevoel, dan lijkt het niet op. Als je jezelf leert kennen dat je zo schuldig bent en zo doods dan durf je het niet te geloven. Maar.....maar... de doop getuigt: God wil en kan ons zaligmaken. Allen. Toch wel! Denk maar aan je doop. Zie maar op de gemeente waar God je een plaats gaf. En laat je zaligmaken. Hij doet het! Hij kan het ook bij jou. Hij wil het, ook bij u.

En dat doopvont kijkt me elke zondag aan: erken het toch Heere, Gij zijt mijn God, o wees mijn God. Dat doopvont kijkt elke jongere aan: wanneer kom je nou terug. Om in openbare geloofsbelijdenis Mij te erkennen. Als jouw God. Mij aan te roepen: wees mijn God. Neem mijn hart en leven en doe ermee wat U beloofd hebt. Ja maar, ik kom niet los van mijn zonden, ik voel me dood en ongevoelig. Ik kan het! Ja, maar, ik weet niet of U mij wel wilt en mij wel zo wel welkom heet. Ik wil het. Allen gedoopt en allen betuigt: ik kan en wil je zaligmaken.

3 velen gevallen

Nu zijn er die hier stoppen. Ouders in de opvoeding, kerkenraden in hun beleid, dominees in hun preek. Die hier 'Amen' zeggen. En die komen er in onze kerk en kring steeds meer in de Gereformeerde Bond. Vanuit de gedachte: och, de rest kunnen mensen zelf wel invullen. Of vanuit de veronderstelling: dan zal iedereen ook wel voor Jezus kiezen en gaan. Of

uit angst om voor zwaar en somber versleten te worden. Maar Paulus stopt hier niet. Integendeel.

De Geest laat Paulus verder schrijven: vers 5 "Maar in het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad, want zij zijn in de woestijn terneergeslagen. Velen zijn gevallen. Nooit in Kanaan gekomen. Dus: velen zijn gedoopt en gaan toch verloren, komen niet in de hemel. Heeft God niet in gunst binnengehaald, maar in toorn buitengesloten. Hoe kan dat? Waardoor kwam dat? Omdat zij het kwaad begeerden. Lust hadden, zin hadden in het kwaad. Verlangden naar zonde en dat genot ipv naar God en Zijn heil. Op 4 manieren.

Vers 7. Sommigen werden afgodendienaars. Exodus 32, het gouden kalf. Een afgod. Iets wat je omgang met God verhindert, verstrooit. Je bidden beïnvloed, je aandacht en interesse voor de eeuwigheid en de preek wegneemt. En dat gaat vaak samen op met eten en drinken en spelen. Met drank, alcohol, en dansen en erotische verleidingen. En ze wilden dat niet wegdoen voor God.

Vers 8. Sommigen hebben gehoereerd. Op aanraden van Bileam, Numeri 25. Gods pad en gebod was te smal. Ze wilden omgang met de Moabieten. Waarom mag je niet meedoen met anderen? Waarom mag je niet jezelf te buiten gaan aan iets? Sexualiteit blijkt een grote macht te zijn en kan het ventiel zijn om te ontsnappen aan Gods weg en gebod. Maar het kan ook op een ander punt zijn. In elk geval: Gods pad is te smal, te beklemmend. Je moet meer mogen er moet meer kunnen wil je genieten van het leven.

Vers 9 sommigen verzochten Christus. Numeri 21. Dat manna ook altijd. Altijd hetzelfde, dag in dag uit. Daar word je ook een keer niet goed van, dan wil je ook wel eens wat anders. Dat voedsel van God, de Bijbel, de kerkdienst gaat je tegenstaan. Altijd hetzelfde. Geen trek meer in. Erg als je dat merkt: de honger naar de Bijbel en de kerkdienst valt weg. Saai, langdradig, vervelend. Dan wil je ook wel eens wat anders.

Vers 10 sommigen murmureerden. Numeri 16. Waarom is Mozes altijd degenen die het voor het zeggen heeft. Anderen kunnen toch ook de leiding hebben. Waarom is Mozes onze leidsman. Dat kun je betrekken op Christus. Waarom moet Jezus altijd het voor het zeggen hebben. Met die scherpste van de Bergrede. Waarom niet eens een keer je eigen gevoel volgen. Of op de door God gegeven mensen met gezag. Waarom die kerkenraad ook altijd. Wie zegt dat zij het allemaal weten? In andere gemeentes kan het toch ook anders? Waarom naar mijn ouders luisteren. Er zijn toch ook andere ouders, waarom hebben die niet iets over mij te zeggen? Waarom altijd mijn ouders waar ik het mee doen moet?

Kortom: je hebt niet genoeg aan God. Aan wie Hij is en wat Hij geeft en toestaat. Hoe is dat bij jou, bij u? Als het merendeel van Israel dit gold, mogen wij die vraag niet achterwege laten alsof het onder ons niet voor zou komen. Er zijn 2 soorten verbondskinderen. Er zijn er die aan God niet genoeg hebben. Hoe is dat bij jou, bij u, bij mij? Eerlijk zijn. Omwille van je ziel en zaligheid: wees eerlijk.

Wat is dat krenkend voor God. Hij zag je: van nature onrein, vloekwaardig. Blind en in duisternis. Maar Hij had ontferming met je. Hij gaf Zijn Zoon om Zijn verbond op te richten. Hij gaf jou een plaats daarin. Ik kan en wil je zaligmaken. Als wij dat dan wegslaan. Niet gered willen worden. Verachten wat Hij deed. Als God dan zegt: nou goed, dan niet. Dan houd ik ermee op. Dan ga je je gang maar. Dan kun je daar toch niks van zeggen? Dan kun je toch niet zeggen: ja, maar als ik 25 ben, of 65 of 85 wil ik wel dat U mij bekeert. Je kunt er toch niks van zeggen als God het zover niet eens laat komen..... En je neerslaat in de woestijn.

En wat is het vooral vreselijk als ouders dit geldt. Als ouders afgodsdienst hebben. Gods gebod te smal vinden. Gods dienst saai. Gods knechten niet accepteren. Als ouders dit voorleven, wat komt er dan van de kinderen terecht? En van de kinderen van die kinderen?

3 anderen gered

En die andere verbondskinderen dan? Die wel aan en in de HEERE genoeg hebben gekregen. Die wel in Hem hun heil hun hoogst geluk beschouwen? Weet u, die zeggen allemaal de Bijbel na, ik was ook zo, van nature ben ik ook zo dat ik deze Heere veracht en verwerp en in afgoderij of hoererij of verzoeken of murmureren wegzink. Zo ben ik van nature ook. Het is de Heere Die heeft ingegrepen. Hij heeft mij een nieuw hart gegeven. Hij heeft mij in Christus laten vinden al mijn heil en zaligheid. Ook verbondskinderen hebben bekering nodig. De doop vervangt de noodzaak van bekering niet, maar onderstreept die noodzaak. Het verbond maakt bekering niet overbodig, maar breng tot bekering.

Want het brengt je in de klem en in de knel. God zegt: Ik wil en kan je zalig maken. Kom tot Mij, vertrouw je aan Mij toe. Maar je merkt: ik wil het niet, zo ben ik: ik heb geen antenne voor de zonde en geen vreugde in U. Ik mag me bekeren, maar ik kan het niet. Ik moet me bekeren, maar ik wil het niet. Die klem en knel. Ik mag tot de Heere komen, maar ik kan het niet. Ik moet tot de Heere komen, maar ik wil het niet. Het mag en moet, maar ik wil en kan niet. En dan: dan roep je, schreeuw je: Heere red mij, Heere, wees mijn Zaligmaker. Dat roep je als je aan het bidden bent, dat roep je in je hart als je op de fiets zit of aan

het werk bent. Dat roep je op zaterdagavond, dat smeek je als je de kerk zit. Andere dingen zijn maar verspilling van je kostbare tijd, je roept tot God. Heere, ik mag en moet, maar ik wil en kan niet, help mij.

Laat je niet wijsmaken: dat geeft niet, dat is zo erg niet. Want dat is het wel. Je wekt Gods toorn op elke dag dat je onbekeerd bent. Laat je niet wijsmaken het helpt misschien toch niet, misschien hoort God je toch niet of hoort Hij pas na 40. 50 jaar misschien en dat is zonde van je mooie leven. Want dat is leugen: de Heere hoort en verhoort dit gebed altijd. En nog wel direct ook, al merk je het soms later pas.

Dat is bekering! Heere, ik mag en moet me bekeren, ik kan en wil het niet, Heere Jezus, help! Red mij. Heere Jezus, U bent het. U kan ik niet missen. Roepen tot Christus. Die harten vernieuwt. Die zondaren aanneemt. Die schuld vergeeft. Die verzoent met de Vader. Dat is bekering, dat is geloof. In Jezus alles vinden. Uit Hem alles ontvangen. Stukje bij beetje voor je gevoel. Dag in dag uit, een leven lang. En je hebt in en aan Hem genoeg. Aan Wie Hij is en wat Hij geeft en hoe Hij leidt. Alles in Hem en uit Hem. Dan doe je openbare geloofsbelijdenis. Zo doe je openbare geloofsbelijdenis. En je strijdt tegen die neiging tot afgoderij. Dagelijks weer. Dat je opgaat in iets wat de omgang met de Heere doorkruist. En je hebt te strijden tegen die neiging tot hoererij of een andere zonde. En je hebt te strijden tegen die neiging tot uitgekeken raken op Bijbel, Woord en sacrament. En je hebt te strijden tegen die neiging om het anders te willen dan Jezus wil.

En zo ben je een verbondskind dat zalig word. Omdat Hij voor je stierf. Daarom alleen, anders had ik nooit Hem gezocht. Omdat Hij de Heilige Geest liet werken in je hart, anders was ik mijn zondige natuur gevolgd. Omdat Hij me kreeg van Zijn Vader voor de grondlegging der wereld, want zelf zou ik nooit gekozen hebben.

Gemeente, zo kijkt het doopvont ons aan: waar blijf je? Om te roepen. Heere ik moet en mag tot Jezus komen, maar ik kan en wil niet. Want U bent goed en ik doe en wil verkeerd. Zo kijkt het doopvont je aan. Als je dat ontloopt die klem ontwijkt, dan kun je niet op belijdeniscatechisatie komen. Erger nog, dan ben je onbekeerd, dan speel je met je ziel en je eeuwige toekomst. Als je deze klem ontloopt door te denken: och, valt wel mee, of: och, wie weet helpt bidden toch wel niet.

In deze klem ben je welkom op belijdeniscatechisatie na de zomer zo God het geeft. Om biddend om Zijn zegen bezig te zijn met de Bijbel en de geloofsleer. Onder belofte dat de Heere zegenen zal allen die in Zijn wegen gaan.

Amen